

РЕШЕНИЕ

№ 12423

гр. София, 30.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав, в публично заседание на 04.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **192** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.
Образувано е по жалба на „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“ ЕООД, ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Г. П., чрез адвокат Д., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № ГРАМ-1359459/06.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП СДВР/, с която на „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“ ЕООД е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. М от ЗДвП– временно спиране от движение на ППС на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение, “за срок от 3 месеца, а именно за 60 дни“.
В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПАМ е незаконосъобразна и неправилна. Сочи се, че пътната настилка била мокра и се касаело за леко поднасяне на автомобила. Посочва, че заповедта съдържа неточно описание на обстоятелствата, което я прави немотивирана, издадена при нарушение на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че в случая се касае за леко поднасяне на задницата на автомобила при завой поради мокра настилка, а не за „дрифт“. Освен това сочи неяснота досежно срока на принудителната мярка- записано е „3 месеца, а именно 60 дни“. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на разноски.
В съдебно заседание, пълномощникът на жалбоподателя, адв. Д., поддържа жалбата на основанията, посочени в нея и моли съда да уважи жалбата и да отмени оспорената заповед.

Ответникът- младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява и не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки от пълномощник, с позиция за отхвърляне на жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското такова. Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не взема становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

На 06.12.2025г., около 14,58 часа, Г. П. П. управлявал [населено място], по [улица]с посока на движение от ул. К., бул. Л. шосе, лек автомобил марка "Б.", с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на фирма „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“, ЕООД, като при извършване на ляв завой за включване на кръстовището с ул. Бели Д. срещу [жилищен адрес] използва пътищата, отворени за обществено ползване за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, а именно преднамерено и умишлено извежда горепосоченото МПС извън контрол, така довеждайки го до загуба на сцепление на задните гуми като се поднася настрани на ляво и дясно /дрифт/. За констатираното нарушение на жалбоподателя е съставен АУАН серия GA № 4939806/06.12.2025г. за нарушение по чл. 104Б, т. 2 от ЗДвП.

Въз основа на констатациите в АУАН, на същата дата, от М. С. Н., на длъжност младши автоконтрольор към отдел Пътна полиция при СДВР, е издадена оспорваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № GRAM-1359459/06.12.2025г., с която на „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“ ЕООД е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. М от ЗДвП– временно спиране от движение на ППС на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение, “за срок от 3 месеца, а именно за 60 дни“. Заповедта е връчена лично на Г. П. П., в качеството му на законен представител на дружеството на 06.12.2025г.

С жалба с вх. № 433200-142345/17.12.2025г., „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“, ЕООД, чрез управителя си Г. П. П., оспорил пред Административен съд София град, процесната ПАМ, като жалбата е подадена чрез административния орган.

Като доказателства по делото са приети заверени копия от АУАН серия GA № 4939806/06.12.2025г. ЗППАМ № GRAM-1359459/06.12.2025г., Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-9574/2024г. на директора на СДВР, Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. директора на СДВР, писмо рег.№ ОД-08-254-1/06.02.2026г. от Национален институт по метрология и хидрология.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 във вр. чл. 146 от АПК, съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на установената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден при спазване изискванията за писмена форма, същият е мотивиран, с изложени в него фактически и правни основания.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая, със заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, на основание чл. 165 от ЗДвП СДВР е определена като структура, компетентна да извършва контрол по ЗДвП. Съгласно Заповед № 513з-12086/14.10.2025г. на директора на СДВР, оправомощени да прилагат с мотивирана заповед принудителни административни мерки по чл. 171, т. 2 от ЗДвП, са полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 от ЗМВР от отдел "Пътна полиция" при СДВР. Обжалваната ПАМ е приложена от компетентен административен орган-полицейски инспектор в отдел "Пътна полиция" при СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага ПАМ по ЗДвП, видно от приложената Заповед № 513з-9574/2024г. /л.14/ на директора на СДВР.

Принудителните административни мерки са форма на изпълнителна дейност, чрез която се дава легален израз на държавната принуда, упражнявана в предвидените от закона случаи. По своята правна същност те са актове на държавно управление от категорията на индивидуалните административни актове и следва да бъдат подчинени на принципа на законност, както по отношение на издаването им, така и по отношение на изпълнението им. Спазването на изискванията за законност при издаване на акта е гаранция за законосъобразността на самата мярка. Принудителните мерки трябва да бъдат прилагани само в изрично и точно изброени в закон или указ случаи, компетентният орган не може да ги налага произволно; те трябва да са точно посочени в правната норма и да се прилагат по реда и начина, предвидени там, като издаването им трябва да е в съответствие с целта на закона, по който са предвидени. (Арг.: чл. 22 и чл. 23 ЗАНН). Самите материалноправни норми, с които се предвиждат такива мерки, подлежат на стриктно и ограничително тълкуване, доколкото визираните в хипотезиса им предпоставки са с изключителен характер и прилагането им засяга директно и безусловно правната сфера на адресата. В този аспект е недопустимо прилагането на ПАМ на основание, което не е изрично уредено в закона, респ. при липса на всички нормативноустановени за това условия. П. за налагане на ПАМ е императивно и при наличие на визираните предпоставки, в условията на обвързана компетентност, административният орган налага предвидената по закон ПАМ, с цел осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. Тази ПАМ е преустановителна.

Съгласно чл.171, т.2 от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно спиране от движение на пътно превозно средство. Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171 от ЗДвП, е извършено от водача на МПС административно нарушение, предвидено в хипотезата на същата, което се установява с АУАН, съставен от компетентните длъжностни лица по реда на ЗАНН.

Съобразно посоченото в чл.171, т.2, б."м" от ЗДвП, принудителната административна мярка "временно спиране от движение на пътно превозно средство" се налага на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари - за срок три месеца.

Оспорената ПАМ е приложена на 06.12.2025г. на ППС марка „Б.", с рег. [рег.номер на МПС] . Фактическите основания за налагане на мярката, изложени в обстоятелствената част на заповедта са, че водачът преднамерено и умишлено извежда горепосоченото МПС извън контрол, така

довеждайки го до загуба на сцепление на задните гуми като се поднася настрани на ляво и дясно /дрифт/.

От писмените доказателства се установява, че П. е управлявал МПС марка „Б.“, с рег. [рег.номер на МПС] и умишлено го е извел извън контрол, довеждайки го до загуба на сцепление на задните гуми като се поднася настрани на ляво и дясно /дрифт/ по [улица]с посока на движение от ул. К., бул. Л. шосе на посочената дата и час. Събраните по делото доказателства не оборват констатациите в административния акт. В тази връзка не се споделят наведените от страна на жалбоподателя доводи, че се касаело за леко поднасяне на автомобила при завой, поради мокра настилка. Не се представят доказателства, за състоянието на автомобила, съответно неговата невъзможност или уязвимост да запази стабилност при зимни условия и мокра повърхност. При наличието на подобни показатели обаче би следвало да се съобразява движението и управлението на автомобила в зимни условия. Действително, нарушението е извършено през месец декември, зимен сезон, през който се очаква и има голяма вероятност пътищата да са хлъзгави и опасни, но водачите на ППС следва да съобразяват поведението си на пътя в по- голяма степен. Видно от приетото по делото писмо изх. № ОД-08-254-1/06.02.2026г. от Национален институт по метеорология и хидрология, на 06.12.2025г. в кв. М., [населено място] без посочване на времеви интервали е превалявал дъжд с количество до 7,3 л./кв.м. Това несъмнено би създадо условия при невнимание от страна на водача автомобилът да поднесе, какъвто обаче не е настоящия случай. В процесния казус се касае за прилагане на техника на шофиране /силно подаване на газ, високи обороти, шум/, при която умишлено водачът привежда автомобила в състояние, така че да загуби сцеплението на задните гуми, при което МПС-то се движи извън траекторията си, а не до недоволно поднасяне, поради несъобразяване с неблагоприятни метеорологични условия. Различна е формата на вината, а именно в първия случай е с умисъл, а във втория- непредпазливост. Установеното в случая поведение на водача несъмнено поставя в опасност останалите участници в движението, поради което законодателят е предвидил налагането на ПАМ от вида на процесната.

Настоящият съдебен състав обаче намира за основателен довода на жалбоподателя досежно срока на наложената ПАМ- в заповедта е посочено „от 3 месеца, а именно 60 дни“, което на първо място създава неяснота относно продължителността на мярката, а именно дали е за три месеца или е за 60 дни /два месеца/. Освен това съдът съобрази, че законодателят в конкретната хипотеза на чл.171, т.2, б."м" от ЗДвП, е предвидил налагане на принудителната административна мярка "временно спиране от движение на пътно превозно средство" на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение за превоз на хора и товари, за изрично фиксиран срок- „за срок три месеца“, т.е. без да е предоставил преценка на органа относно продължителността на ПАМ, поради което в случая незаконосъобразно органа е определил срок, който не е съответен на определения в закона. Това влече отмяна на заповедта за налагане на ПАМ, като незаконосъобразна.

Предвид изложеното, съдът намира жалбата за основателна, поради което следва оспорваният индивидуален административен акт да бъде отменен.

С оглед изхода на спора основателна е претенцията на жалбоподателя /с жалбата/ за присъждане на разноски, които в случая възлизат общо на 383.46 евро, представляващи- 25.56 евро /50 лева/ за държавна такса и адвокатско възнаграждение в размер на 357.90 евро /700 лева/, с оглед представения Договор за правна защита и съдействие. Неоснователно е възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение, предвид претендирания размер, който е под

минималния визиран в чл.8, ал.3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд- София град, Трето отделение, 73-и състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“, ЕООД, ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Г. П., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-1359459/06.12.2025г., издадена от младши автоконтрольор в отдел Пътна полиция при Столична дирекция на вътрешните работи /ОПП СДВР/, с която на „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“ ЕООД е наложена ПАМ по чл. 171, т. 2, б. М от ЗДвП– временно спиране от движение на ППС на собственик, който допуска, организира или предоставя управлението на моторно превозно средство на лице за участие в нерегламентирани състезания по пътищата, отворени за обществено ползване, или ги ползва за други цели, освен в съответствие с тяхното предназначение, “за срок от 3 месеца, а именно за 60 дни“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи, да заплати на „КОНТРОЛ КОНСУЛТ-96“, ЕООД, ЕИК-[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], представлявано от управителя П. Г. П., разноски по делото в размер на 383.46 евро.

Решението на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: